„Felakasztjuk mi az Úristent is!“
AMI A TÖRTÉNELEMKÖNYVEKBŐL KIMARADT...

***„Hóman Bálintot gyakran verték meg a váci fegyház magánzárkaosztályán.
Szervezete nem bírta tovább a szenvedést, de lelke derűs maradt.
A vele egy szobába került prímási titkár meggyóntatta, megáldoztatta.
Azután Hóman zárkatársaitól tréfálkozva bocsánatot kért és kiszenvedett.“***

Egy jeles történészünk **Bálint István János** írta meg a *Nyugati Magyarságban* (1996. dec. 12. sz.) ellenérzéseit a ***Magyarok krónikája*** című könyv kapcsán. (Összeállította, szerkesztette és az összefoglaló tanulmányokat írta: *Glatz Ferenc*. Bp. 1996.)

***

E „minden magyar család“ TÖRTÉNELEMKÖNYVÉNEK szánt műből, csakúgy mint iskolai tankönyveinkből igen sok tény kimaradt.

I. Kezdjük nemzeti történelmünk mélypontjával, legszégyenteljesebb időszakával.

1918. A Károlyi Mihály által a Tisza Istán családjához küldött részvéttávirat szövege:

„Emberi kötelességemnek tartom, hogy legnagyobb politikai ellenfelem tragikus halála felett őszinte és mély részvétemet fejezzem ki.“

A degenerált, farkastorkú, gőgös, féktelenül hiú és tehetségtelen főúr nem tudta megbocsátani Tiszának, hogy tehetséges, erős, tiszta és egészséges, hogy talpig férfi, hatalmas és uralkodó. Károlyi sohasem titkolta Tisza elleni gyűlöletét. Számtalanszor hangoztatta, hogy nem nyugszik addig, míg el nem pusztította. A műtét előtt álló félvak Tisza Istvánt párbajra hívta harmadikként (Széchenyi Aladár és Pallavicini őrgróf után) ugyanazon a héten. Tisza, a nagyszerű vívó, játszott vele, és végül harcképtelenségig elverte kardlapjával a fegyveres elégtétel órájában.

Károlyi a vérforraló távirat után nem átallott koszorút is küldeni a geszti temetésre (szövege majdnem ugyanaz, mint a táviraté és ez szerepel a kötetben), csupán ***elfelejtik hozzátenni bolsevik lelkesedésükben***, hogy a Tisza-család mély felháborodásában a szemétbe dobatta.

547. o., 1918. okt. 31. Kimaradt, hogy ez a 'forradalom' nem magyar volt, - és nem volt forradalom!

A szerkesztőségek, kávéházak katonai szolgálat alól felmentett csőcselékének lázadása ez, minden nemzeti igény és minden szociális tartalom nélkül. Ennek a pesti intellektuális bűnözőrétegnek, amely a magyarság nevében szocialistáskodott, kisebb gondja is nagyobb volt a magyar nép szociális igényeinél.

Említsük meg, hogy az októberi lázadásban nagyon nagy szerepe van a Galilei körnek, amelynek tagjai csaknem 100 százalékban a harctéri szolgálat alól felmentett egyetemi ifjúság soraiból kerültek ki. Néhány név emlékeztetőül: Pikler Gyula, Sugár Tivadar, Kende Zsigmond, Rohonyi Hugó, Surányi Ede, Helfgott Ármin, Bellér Ignác, Csillag, Kelen, Fried, Weiss, Sisa és Solom, az orosz hadifogoly, akinek sokszorosító gépe volt.

1918. nov. 7. 548-549. o.: „Belgrádban, a Károlyi küldöttsége találkozik Louis-Félix Franchet d'Esperay tábornokkal, fegyverszüneti tárgyalást folytat.“

Ami kimaradt: a tábornok egyáltalán nem mutatott rokonszenvet a nála megjelent magyar küldöttség iránt.

Díszbe öltözve, összes kitüntetését kitűzve jelent meg, és meglepetve, döbbenten mérte végig Károlyi küldöttségét, akik sportsapkában és térdnadrágban álltak előtte. Rideg és lenéző lett. Kezet nem adott senkinek.

Összefonta mellén a karját. Amikor Károlyi belefogott annak az emlékiratnak a felolvasásába, amelyet Jászi útközben megszerkesztett részére, a tábornok félbeszakította őt, és felszólította a társaság tagjait, **álljanak a lámpa világába, hogy jobban láthassa őket.**

Az emlékirat szövegének felolvasása közben a francia tábornok ismételten megjegyzéseket tett. **„Vous étes Juif? (Önök zsidók?)“ — kérdezte Hatvanytól, aztán Jászira pillantott**. Közbevetette, hogy a magyarság csupa ellenségtől van körülvéve, és csak egy intésébe kerül, hogy ezek minden oldalról rátámadjanak Magyarországra.
(„Vous avez comme ennemis les Tchéques, les Slovaques, le Roumains et les Yougoslaves. Je n'ai qu'un signe à faire et vous serez détruits.“)

Leplezetlen ellenszenv tükröződött az arcán, amikor Károlyi, mint a forradalom vívmányait bemutatta neki a munkás- és katonatanács két kiküldöttjét.

A katonatanács képviselőjének Csernyák Imre századosnak (akit ők maguk is „aljas indokok által vezetett törtetőnek“ tartottak) kérdőn mutatott a gallérjára, melyen hiányzott a rangjelzés:

„Vous étes tombés si bas? (Ilyen mélyre süllyedtek?)“

És elment ebédelni anélkül, hogy meghívta volna őket. Pedig az asztal számukra is terítve volt. Károlyi és társai aznap éhen maradtak Belgrádban.

A francia tábornok, miután megebédelt, kemény szavak kíséretében átadta a deputációnak a megalázó fegyverszüneti feltételeket.

Károlyi ezen leszereplése döntő lépés volt Trianonhoz! Ez lehetővé tette Erdély Maroson inneni részének megszállását a románok által, és a Délvidék elfoglalását a szerbek által.
(1918 november 13-án írták alá a belgrádi fegyverszüneti egyezményt.)

**Két összeillő ember:
Károlyi Mihály és Rákosi Mátyás 1946-ban.**

Károlyi Mihály portréjához Mályusz Elemér írta:

„Obskurus újságírók, harcteret kerülő kalandorok, pártnélküli vezérek törtek előre. A dolgozók és a katonák milliói közül senki sem rokonszenvezett velük, nem állottak mögöttük tömegek; ezek ösztönszerűleg idegenkedtek tőlük. Céljukat így törekvéseik nyílt bevallásával soha el nem érhették volna. Csalárdsághoz kellett tehát folyamodniuk. A tömegek megtévesztése céljából kerestek egy férfit, kinek neve megejtően jó hangzású.

Így esett a választásuk gróf Károlyi Mihályra, aki nemcsak elkápráztatta az embereket fejedelmi vagyonával, hanem mindenképpen alkalmasnak látszott a neki kiosztott szerep eljátszására.

Tudták róla, hogy szellemileg erősen korlátolt, önállótlan ember, akinek élete dorbézolásokban és a kártyaasztal mellett zajlott le. Az ilyen embert könnyű orránál fogva vezetni, mert csekély szellemi képessége, és önhittsége egyaránt megakadályozza annak felismerésében, hogy csak eszköz mások kezében. A tömegek félrevezetése végett takargatják hibáit és minden lehetséges alkalommal igyekeznek nimbuszba burkolni.“ (Mályusz Elemér: A vörös emigráció. In: Napkelet. 1931. XVIII. kötet, 2-3.)

„A nemzet méltósága egy degenerált hazardőr kezébe volt letéve. Abban az órában, mikor szükség volt a magyarság katonai erényeire, lefegyverezte Doberdo védőit (...) Midőn magához ragadta a legfőbb hatalmat, a nemzettel szemben azt a kötelességet vállalta, hogy meg fogja védeni az élet- és a vagyon biztonságát. Ő azonban csak egy emberi életet és egy vagyont védett meg szomorú bátorsággal: a magáét. Mire már tüzelni kezdett a talpa alatt a magyar föld, és nem bízott már a vörös testőreiben, akiket az udvarias szovjetkormány bocsátott a rendelkezésére, egy csomó kék bankjeggyel a bőröndjében a csehekhez szökött. Elmondhatjuk róla: nagyúrnak született, félbolond módjára élt, és úgy tűnt le, mint egy kalandor." (**Herczeg Ferenc:** Két arckép. Bp. 1920. 24-25., 31.)

II. A VÖRÖSÖKRŐL:

552. o. 1918. dec. Kimaradt: a vörös propaganda már 1918 decemberében felütötte a fejét Magyarországon.

Ekkor Oroszországból a hadifoglyok tízezreivel több agitátor is hazatért, bőven ellátva orosz pénzzel és moszkvai utasítással. Vezérük **Kun Béla** volt, a háború előtt jelentéktelen vidéki újságíró, és csalások miatt degradált munkásbiztosító pénztári tisztviselő.

Kun Béla

Kós Károly így emlékezik rá:

„Emlékszem, okos, szorgalmas, de rettentően ***pökhendi zsidó fiú volt, osztálytársai átlag minden héten kegyetlenül elverték, de nem használt. Tanáraink sem szerették a kolozsvári Református Főgimnáziumban, mert konfidens volt...****"*
(**Kós Károly**: Hármaskönyv. Bukarest, 1969. 222.)

Kolozsvárról azért kellett eltűnnie, mert ellopta a munkásbiztosító betegsegélyező pénztárát. Ellopta Kós Károly egyik Móricz-illusztrációját is, amikor meglátogatta Sztánán.

Kun Béla portréjához még **Arnaldo Fraccaroli** olasz újságíró naplójából:
„Kun Béla 35 éves, középtermetű, idő előtt elhízott figura. Borotvált képű, rövidre nyírott a haja. Elpuhult lágy hájtömeg. Duzzadt kiálló ajkak, intelligens, gyorsmozgású apró szemei mélyen fekszenek, hangja a sok beszédtől rekedt."

A kivégzések és a terrorcselekmények főként Kun Béla, Pogány József és Landler Jenő tudtával, és utasítására történtek.

Ha **Romanelli alezredes**, az olasz katonai misszió vezetője tiltakozott a kivégzések miatt, ezt Kun a ***„belügyekbe való beavatkozásnak"*** minősítette.

Tömeges kivégzéseknél **az áldozat egyik szemét kiszúrták, s úgy kellett végignéznie társai kivégzését. Gyakran kihúzták az áldozat nyelvét, de sokszor előfordult, hogy a kínlódó embernek felmetszették a hasát, és kihúzták a beleit.**

Kun áldásos tevékenységét Magyarország ellen az emigrációban is folytatta, a kisantant érdekében. A moszkvai Vörös Újságban *Területi integritás* címen írott cikkében (1921. febr. 5. és 12.) például így ír:

„Nem szabad követelni, hogy a magyarság az elszakított területeken a népszavazást, az önrendelkezési jogot érvényesítse. *Hasonlóképpen nincs szükség a kulturális önkormányzatra sem. A magyar nyelvű kommunistáknak kötelességük tiszteletben tartani a volt Magyarország területén alakult államok antant-imperializmus által megszabott határainak integritását...“*

Környezetében megforduló kommunisták írták meg róla, hogy a magyarországi proletárdiktatúra alatt a sorsdöntő fordulatoknál hisztériás rohamok lepték meg, elveszítette fejét, és félelmében sírt, mint egy gyermek; mindig azon jajgatott, hogy fel fogják akasztani, mert minden felelősséget magára kell vállalnia. Ez a gyáva, folyton saját életéért rettegő ember a krími félsziget polgári biztosaként 1920 végén ismét úrnak, parancsolónak érezte magát , aki végre bármit tehet, senki számadásra nem vonhatja.

Megbízható becslés szerint Kun Theodosiában 7500, Szimferopolban 12 ezer, Szevasztopolban 10 ezer, Kercsben 6000, Jaltában 5000 embert végeztetett ki, ez utóbbi helyen a vöröskeresztes kórház tizenhét betegápolónőjét és három orvosát is. Alupkában a kórház udvarán lövetett agyon 272 háborús rokkantat, akiket hordágyakon cipeltek le a kórtermekből.

III. 562. o. 1919. jún. 7. pünkösd szombatja - A sopronkövesdi események

Kimaradt, tehát pótoljuk: Szamuely elé állították Schmidt Mátyás vasúti pénztárost, akit azzal vádoltak, hogy tűrte, és nem jelentette fel, amikor a vasútállomás közelében felszedték a síneket. A 49 éves vasutast Szamuely rögtön kihallgatás nélkül halálra ítélte. Az álla alá egy rudazókötelet csavartak, és egy körtefára felakasztották. Minthogy lélegzeni néha-néha tudott, délelőtt fél 9-től 11 óráig kínozták, míg végre meghalt. Előzőleg a fiát kényszerítették, hogy akassza fel az édesapját, de az erre nem volt hajlandó, sőt felajánlotta, hogy inkább meghal az apja helyett. Erre összeszurkálták a fiút, ki fájdalmában elájult. Majd fellocsolták, és végig kellett néznie édesapja szenvedését, végül a szemben lévő fára őt is felakasztották. Ezt viszont az apjának kellett végiggyötrődni. Azalatt a fenevadak szalonnát tízóraiztak. Sőt azt mondták a fiúnak, amikor az apja életéért könyörgött: **„Felakasztjuk mi az Úristent is!“**
(**Miklós Imre**: A magyar vasutasság oknyomozó történelme. Bp. 1937. 526.)

A Lenin-fiúk munkában...

IV. 1920. febr. 24.-márc. 30: „A román csapatok kiürítik a Tiszántúlt."

A Glatz-könyv ennyit ír, de lássuk a valós tényeket:
„A román rekvirálások által okozott veszteséget közel hárommilliárd aranykoronára becsülik."
A brit élelmezési bizottság és a svájci Vöröskereszt küldöttségének vezetője, Brunier kapitány a román megszállás alatt lévő vidéki városokban ilyen állapotokat talált:
„Minden, a románok által megszállt városban olyan elnyomást találunk, amely az életet teljesen elviselhetetlenné teszi. Gyilkosságok napirenden vannak, gyerekeket és nőket megvesszőznek (...) Nyugat-európai gondolkozás mellett a dolgok állapotát nehéz elképzelni olyanoknak, akik mindezt nem látták."
(Gratz Gusztáv: A forradalmak kora. Bp. 1935. 248.)

V. 592. o. 1929: „Az év folyamán Hóman Bálint és Szekfű Gyula öt, illetve hét kötetben írta meg a Magyar történet-et." (erről ennyi fért Glatz kötetébe)

Elfelejtik megírni, hogy **HÓMAN BÁLINT a Magyar Nemzeti Múzeum főigazgatója, egyetemi tanár, az OSZK igazgatója, a MTA tagja volt.**
Apja Hóman Ottó klasszika-filológus, kolozsvári egyetemi tanár, a Nemzeti Múzeum őre. Bartal Antallal ő alapította az Egyetemes Philológiai Közlönyt (1871).

Hóman Bálint elhallgatott szenvedéstörténetéből:

Keresztény és nemzeti politikai múltja miatt **a szovjet hadsereg elől Németországba menekült, ahol elfogták és a budapesti kommunista söpredéknek „600 zsidó személyes legyilkolása" címén adták ki.** Valójában neki a zsidósággal semmilyen súrlódása nem volt. Annyira nem, hogy kedvenc zsidó tudós tanítványa a népbíróságon tanúskodott mellette, és élelmiszert is vitt be neki a börtönbe. Évekig hitt abban, hogy életben marad. Részletes tervet dolgozott ki arra nézve, hogy Málnási Ödönnel együtt új magyar történelmet ír, és hitelesen feldolgozza a bolsevizmus történetét.

„1949 januárja után börtönében a régi őröket ávós fenevadakkal váltották fel, és elkezdődött a politikai elítéltek módszeres, inkvizíciós kegyetlenségű testi kínzása. Szadista tacskók, akik Hóman Bálintnak köszönhették, hogy iskoláskorukban nem kellett testi fenyítést elszenvedniük, főként rajta tombolták ki kegyetlenkedő hajlamukat. Szinte naponta szólították ki zárkájából, hogy pálcájuk ütlegeivel táncoltassák a folyosón. Vagy a sétán békaügetésre kényszerítsék, és röhejtől düledezve nézzék, amint a beteg és nehéz teste lihegve, erejét felülmúló igyekezettel teljesítette a parancsot, míg emberkupaccá válva fel nem borult a börtön udvarán. 1953 júniusában osont ki hozzám a hír hogy Hóman Bálint, egy egész nemzet Bálint bácsija, megszabadult kegyetlen kínzóitól. Hóman Bálintot gyakran verték meg a váci fegyház magánzárkaosztályán. Szervezete nem bírta tovább a szenvedést, de lelke derűs maradt. A vele egy szobába került prímási titkár meggyóntatta, megáldoztatta. Azután Hóman zárkatársaitól tréfálkozva bocsánatot kért és kiszenvedett."

Még egy adalék Hóman portréjához:

„A titkára, Asztalos Miklós mesélte, hogy látta egy fejkendős parasztasszonnyal ülni egymás mellett a miniszteri fogadódíványon. Az asszony a magával hozott rámába foglalt képen mutatta be neki családja tagjait. H. a kép fölé hajolva érdeklődéssel hallgatta, hogy Bözsi már férjhez ment és két gyönyörű gyermeke van. Jancsi nemrég nősült, Ilonka a községházán dolgozik, Péter papi szeminárium növendéke, Józsika pékinas, Pista pedig, aki a második sor szélén áll... Ugye milyen kedves okos arca van? Jó fiú, nagyon derék fiú, mindig jeles tanuló volt. A kegyelmes úr is jól járna, ha őt nevezné ki tanítónak a faluba, mert most épp üresedés van az elemi iskolában. S míg a miniszter mind bemelegedőbb érdeklődéssel hallgatta az anyai csörgedezést, az előszobában magas állású, kihallgatásra jelentkezők egész sora várt bebocsátásra. Végre kinyílt a párnázott ajtó, s a miniszter, szemében a ritka élmény melegével, szinte fiúi gyöngédség mozdulatával kísérte ki a fejkendős látogatóját.“
(Szitnyai Zoltán. I. m. 136-137.)

VI. 607. o. 1936. júl. 17: „Megkezdődött a spanyol polgárháború, az első fegyveres küzdelem Európa földjén a fasizmus és a demokrácia erői között.“

Így ír a Glatz-könyv, **de felsorolásában a rossz kinézésű, örökké komor, hosszúkás arcú, ravasz kommunistát, a barcelonai hóhért,a katalóniai nemzetközi csőcselék vezetőjét, Gerő Ernőt (1898-1980) hiába keressük.**

Gerő Ernő

Gerő Katalóniában elmondott beszédeiben és röplapokon keresztül is az ország problémáiért kizárólag a keresztény uralmat okolta, és az egyházat. A féktelen uszító hadjárat eredményeképpen 1936. júl. 18. és szept. 1. között **75 ezer ártatlan embert gyilkoltak le, ezek között volt 12 püspök, 285 apáca, 5255 pap, 2500 szerzetes, barát és 250 papnövendék. Felégettek 4000 templomot.**

A Gerő által vezetett Lenin-fiúk papi ruhába öltöztek, kiásták 19 apácának a holttestét, sorbaállították a ledöntött templom megmaradt falához, majd a holttesteket levizelték.

VII. 616. o. 1940. novembere: Reményik Sándor Kolozsvárott meghal.

Természetesen **ez sincs benne könyvünkben, „minden magyar család kincsében“.**

A nagy költő koporsójánál **a házsongárdi temetőben Bánffy Miklós mondott gyászbeszédet.** Belőle idézünk:
„Mély gyászban állunk ravatalánál, és keressük: milyen koszorú az, ami méltó volna őhozzá? (...) Őhozzá, aki tanítómester, lángeszű költő, és próféta volt egy személyben már az országromlás első pillanatától. Hozzá, kinek minden sorából Erdély egész magyarságának hangja szól (...) Valóban mindenütt ott lesz és örökké, ahol él, küzd és szenved a magyar.“
(Erdélyi Helikon. 1941. nov. 11. sz. 687-688.)

618. p. 1941: **A kolozsvári Nemzeti Színház (november 9. este 7 óra) megnyitása** sem említésre méltó esemény, mármint szerkesztőnknek. Hiába, csak a bolsevik események felé húz a libidója!

VIII. 626. o. **1944. szept. 23. „A Vörös Hadsereg alakulatai átlépik a magyar-román határt.“** -írja könyvünk, de „merő véletlenségből“ kimaradtak belőle a **nagyszalontai szörnyű események**, a szeptember végétől **majd egy évig tartó állapotokról:**

A **felszabadítás igazi módszerét érzékelteti** egy szemtanú beszámolója a szalontai borzalmakról:
„Egyik este részeg szovjet katonák betörtek Borbély Ferenc szabómester lakásába, három asszonyleányát lefogták, aztán a házban, borgőzös, rongyos, piszkos katonák reggeltől estig egymásnak adták a kilincset. Az átélt borzalmak olyan hatással voltak a kilenctagú családra, hogy másnap mindannyian öngyilkosok lettek.

Az állati csőcselék rárontott Varga György, a helybeli Kereskedelmi és Hitelbank igazgatójának a feleségére is. Az igazgató a szörnyű élmények hatása alatt vadászpuskájával agyonlőtte két gyermekét, feleségét, aztán önmagát. Steinbacher Györgynét alig egy hónap választotta el attól, hogy életet adjon gyermekének. A vad csürhe őt is megragadta. A meggyalázott szegény zsidó asszony felakasztotta magát. Bonda Sándor csizmadia és Gál József kőműves, a két meggyőződéses kommunista az orosz csapatok betörése után azonnal jelentkezett a szovjet parancsnokságon. Elmondták, hogy mindketten kommunisták, a párt régi tagjai. A parancsnok - egy őrnagy - lehúzta csizmáikat, aztán kidobta őket. A bolsevista horda később mindkét elvtárs lakását kifosztotta, asszonyaikat meggyalázta (..) Betörtek az egyik szállodába is, a helyiségeket sebesültjeik ellátására használták fel. Sok amputálás történhetett, mert a kórház udvara tele volt lemetszett lábakkal és karokkal, ezeket menekülésük után kihajították az ablakon. A magyar csapatok a hét végére visszafoglalták a várost. Az oroszok egy-kettőre kitakarodtak, de amit tudtak, elvittek.“ (Függetlenség. 1944. okt. 7. 5. o.)

Sajnos a magyar győzelem e bestiális hordán csak néhány napos lehetett.

Az októberi eseményekhez: az országba özönlő orosz haderő október végén elérte az Eperjes-Tokaj-Szolnok-Baja vonalat. Magyarország 500 km-es arcvonalán 120 orosz hadosztállyal szemben 40 magyar és német hadosztály küzdött. Ehhez számítható a hősiesen harcoló csendőrség is, amely a vereckei szorosban, Nagyváradnál, a Csepel-szigeten, s végül a budai várban, az ungvári, galántai tankzászlóaljak, s a váradi örsparancsnoki iskola majdnem minden tagját hősi halottként áldozta fel.

IX. 638. o. **1945. ápr. 4-ről Glatz így ír:**
„A szovjet hadvezetőség bejelenti: Magyarország teljes területét felszabadította...“

Ezzel szemben **tény, hogy még ápr. 12-én is folytak harcok**, de az ekkor elesettek síremlékén **a történelemhamisítók átjavították az évszámokat később!**

X. A fenti torzítások mellett főként az elhallgatásokkal hamisít Glatz,
hiszen nem találjuk a következőket könyvében:

Magyarországon több mint 200 ezer hulla fölött, 470 ezer megbecstelenített és ázsiai szifilisszel megfertőzött nő nyöszörgött orvosság után. A magyar kormány a **Lenin-betegséget** (szifiliszt) gyógyító Salvarsant kért Nyugatról 1945 augusztusában. Csak egy dunántúli kisváros, **Pápa adatai** ezekből a hónapokból: az Irgalmasok kórházában **több mint ezer nőt kezeltek**, közülük kereken nyolcszázat **ázsiai szifilisszel**.

Sehol sem találom *Apor Vilmos* **győri püspök meggyilkolásának történetét sem.** ***„Fölajánlom szenvedésemet az édes magyar hazáért és az egész világért. Szent István, könyörögj a szegény magyarokért!“*** Ez volt utolsó fohásza, ezek voltak utolsó szavai.

Akiknek a neve sehol sem szerepel, akiknek a művei sehol sem kaphatók, azok hamarosan elenyésznek az emberi emlékezetben. Az elmúlt 40 évben bolsevik módszerrel átírták a magyar történelmet, hogy az utódnemzedékekkel elfeledtessék. A Glatz Ferenc által szerkesztett „MAGYAROK KRÓNIKÁJA“ legfontosabb feladata az lett volna, hogy orvosolja a tudatos elhallgatásokat és torzításokat. Nagy hibája, hogy ezt csak részben tette meg.

Nem szerepel a kötetben **Mályusz Elemér, Benda Kálmán, Jakó Zsigmond, Szabó T. Attila, Kelemen Lajos, Tolnay, Kerényi Károly, Gerevich Tibor, Domokos Pál Péter, Herepei János, Karácsonyi János, Janovics Jenő, Wass Albert, Jékely Zoltán, Áprily Lajos, Zádor Anna, Fél Edit, Dsida Jenő, Dercsényi Dezső, Radocsay Dénes, Kós Károly, Borzsák István, Ravasz László, Tamási Áron, Bálint Sándor, Székely Aladár, Balogh Jolán, Csengeri János, Karinthy Ferenc, Kiss Ferenc, Gózon Gyula, Berki Lili, Tőkés Anna, Tiborc**

Szentgyörgyi István életműve sem. Kihagyták Fadrusz Jánost is a két zilahi szoborral, Marosvásárhelyt Bernády Györggyel, a város újjáépítőjével, Tolnai Lajossal és Petelei Istvánnal együtt. Hol van Érdmindszent és Szilágysomlyó, a váradi káptalan, melynek 1302. febr. 18-án kiadott oklevelében egy Horatius-idézet található az Ars poeticából?!

Petri Mór hatalmas Szilágy vármegye- monográfiája, Jakab Elek Kolozsvár-története, a párizsi legszebb könyv aranyérmét elnyerő ötkötetes Domanovszky miért nincs benne? Bíró József művészettörténész, Zoványi Jenő, Farczády Elek, aki Szabó T. Attilával feldolgozta a Marosvásárhelyi sorokat, hogy-hogy kimaradt? Ugyanakkor mit keres a kötetben Arafat, Ceausescu, TGM, Ara-Kovács?

Amikor kimaradt Kőváry László, Szilágyi Sándor, Majláth püspök, báró Kemény János, Nyírő József, Várad címzetes püspöke, Bunyitay Vince, a nagy történetíró, a Kempis-fordító Nogáll János, Entz Géza, Szilágy vármegye tudós alispánja, Szikszai Lajos, az irodalomtörténész Varjas Béla, Temesváry Ferenc, Kresz Mária, Széchenyi Zsigmond és Kittenberger Kálmán vadászkönyvei.

Ajánlott irodalom és történelem Magyarország kifelejtett nagyjaihoz:
Hantos Gyula: Kis magyar művelődéstörténeti topográfia.
(In: Fejezetek a magyar művelődéstörténet forrásaiból. Vál.: Gazda István. Bp. 1996. 457-463.)

Januárban Váradon sétálgattunk a drága Kanonok soron tanár barátommal, és egyre belemelegedve soroltuk, hogy kihagyták a könyvből a váradi renaissance utolsó főpapját, Schlauch bíborost is, a püspökségének, **Erdélynek és a Partiumnak elvesztésébe belehaló gróf Széchenyi Miklóst is**, de **Makkai László életművét, Lükő Gábort** a Magyar lélek formáival, **Kecskeméti Lipótot, a nagy, váradi főrabbit, aki prédikációiban gyakran Adyt idézte**. Amikor magyarságáért támadták, így válaszolt: ***„Nem szoktam abba a kútba köpni, melyből egész életemben ittam."***

Ezt Glatz Ferenc is megfontolhatná!

Aztán beszélgetőtársam kikísért a nagyváradi állomásra. Már indult a vonat, amikor kiáltotta a partiumiak rendkívüli, néha vérforraló tájékozottságával: *„Te István, láttad, hogy ez a festett szemöldökű bakkszász beletetette a saját képét is, erre eddig nem volt példa!"* Mindezt egy szuszra. Aztán megkérdeztem, hogy hol van, azt ordította erre, hogy a hétszázhetvenkilencedik oldalon.

De többet már nem hallottam, mert elragadott onnan a vonat, — át a trianoni szégyenletes határon....

BÁLINT ISTVÁN JÁNOS

